

Od pana Radana Běhouna jsme se dozvěděli více informací o Sametové revoluci očima Českých Budějovic.

V pátek 17. listopadu 1989 poslouchal se svým kamarádem rádio Svobodná Evropa.

Tak jsme vlastně touto cestou, se v noci dozvěděli, že byla v Praze velká demonstrace, že proti ní zasáhla policie

Bylo jasné, že je potřeba danou situaci řešit, a proto se pan Běhoun s dalšími studenty začali propojovat a scházet. Své útočiště si našli v budově dnešní koleje K1, kde začali sepisovat desetibodovou výzvu.

Jedním z hlavních požadavků této výzvy bylo ukončení vedoucí úlohy Komunistické strany Československa. A tímto to všechno začalo.

Studenti se z Českých Budějovic vydávali do svých rodných měst, aby zde rozhlásili, co se chystá.

A tak v úterý 21. listopadu 1989 mohla v Budějovicích proběhnout první stávka.

No a to byla vlastně první z demonstrací tady na náměstí, začali jsme se tam pak scházet každý den a postupně rostly a rostly zástupy lidí, které přicházely, až to vlastně vyvrcholilo generální stávkou, aby to vlastně nebyla jen stávka studentů, a tak jsme se spojili s občanským fórem a chápali jsme, že prostě co nejvíce lidí se musí dát dohromady a co nejvíce lidí musí chtít tu změnu, protože jinak ta změna nenastane.

Důležitou roli sehrál i koncert významné undergroundové skupiny The Plastic People of the Universe.

Strach se stal každodenní záležitostí.

Ten koncert přispěl i k tomu, že vůbec později vznikla chata 77, protože tady jejich vystoupení, které mělo být v hospodě Na Americe na Rudolfově, tak vlastně policie úplně brutálně rozehnala.

Samotný závěr stávky přinesl i několik opravdu silných momentů.

Když se ukázalo po té generální stávce, nebo vlastně, když zvolili toho Havla, tak na koleje proudily stovky lidí, tam čekaly, nosily nám úplně všechno možný, některý ani nemluvili, jenom jim tekly slzy.

Nejsilnější osobní zážitek může být však někdy spojen i s místem, který do daných událostí přímo nezasahuje. A pro pana Běhouna tomu tak bylo.

V březnu roku devadesát na Šumavě, že jsem došel k té drátěné k tomu plotu. Ted' tam vlastně byly takový dvířka, kterými se dalo procházet, která byly vždycky zamčená, a když jsem tam přišel, tak vlastně nebyla. Tak jsem do nich strčil, ony strašně zavrzaly a já jsem mohl projít.

Pan Běhoun svých činů nelituje. Pokud by bylo potřeba, do demonstrace či podobného protestu by šel klidně znovu. Jak tvrdí, žije se nám tu dobře a měli bychom si toho vážit.

Musíme mít však také stále na paměti, že minulost se může v pozměněné podobě kdykoli opakovat. Nesmíme na ni tedy nikdy zapomenout.